

REULL D'EMOCIONS DISCREPANTS

2022

Por

Rere els paisatges obscurs de la nit,
com si fossin espectres dels records
voleiant túniques de porpra ennegrit,
dansen els aürts de les desil·lusions.

El camí esquiü de tantes distàncies
que ens separen dels raigs de la llum,
s'ha omplert de la pell de les absències
que, amb el temps, es corromp i fa ferum.

Entre el solatge de la memòria
i el pòsit que deixen les ansietats,
els malsons sorgeixen en confraria
esvalotant el cor pels feredats.

Per això, en comparèixer la foscor,
ens atien els esperits de la por.

Angoixa

De cop sents l'opressió de l'ànima,
un respir fatigós d'afany extrem,
i sens que trobis cap causa aparent
la ment t'enfonsa dins de l'agonia.

Et trobes la frontera del viure
enfrent de la secreta infinitud
que et palesa la nul·litat del ser
i llavors tastes la raó de l'absurd.

És el no-res com a pur fonament
del perquè de l'existència humana
i la impotència de no poder fer res
allò que sens dubte ens obsessiona.

El que sents davant d'un perill incert
és l'angoixa d'un final inconcret.

Enfonsament

En escoltar l'aüc que porta el viure
el món se't col·lapsa en un minso instant,
ja no trobes res que pensis fiable
i perds la teva mirada d'infant.

No goses reflectir-te en el vidre
del mirall que et feia sentir-te novell
i es torna un espant el fet de veure
que se t'enfonsen els ulls i et fas vell.

Et submergeixes, després de l'ensurt,
en el llot que han deixat les llàgrimes
i et sents abandonat i desvalgut,
amb els trets al rostre dels estigmes.

Les dolgudes realitats del present
et porten a un estat d'enfonsament.

Evitació

En trobar-te de front un desbarat,
pertorba el fet de mirar a dintre
i cercant ben lluny un lloc amagat
caus remís en un profund bàtrate.

Defuges veure a qualque i a quelcom,
negligint un contacte aspre i punyent
car saps que la roïndat és al seu nom
i el porten cisellat al pensament.

Cerques escletxes per on escapar
de tanta pena i de tant de dolor,
car s'ha omès declinar el verb amar
i tan sols et resta el recurs del plor.

Per no encarar-te amb la veritat,
evites l'amargor al teu posat.

Terror

A l'extrem, en no suportar ja més
la barbàries que duen els successos
de les mans assassines dels demés,
els sentiments es tornen confosos.

La incertesa que adolla la païra,
en no trobar la dreta explicació,
infor una impressió colpidora
que enfonsa la ment a la frustració.

Sotmès a les regles de la crueltat
i impotent per desfer els designis,
desarnes la pròpia incapacitat
i els crits esdevenen breus murmuris.

El cop que et produeix l'imperi del mal
ens balandreja en un terror fatal.

Pànic

Dintre del silenci de tu mateix,
en sentir l'aïllament en companyia,
la por sobtada sense fonament
desarrela dels llavis l'alegria.

No comprens quins són els llastats motius,
però saps que, amb les urpes afuades,
oblits i voltors que sotgen des dels nius
deleixen orbar-te les entranyes.

Fent voltes sobre el blanc tàlem glaçat
van fregant el plumall de les ales
per deixar-te sobre el llit despullat
i poder galdir-te també les paraules.

La foscor d'abandó d'un jaç tètric
nimba el cor amb llençols de pànic

Espant

La impressió sobtada que acuita el cor
i fa que se'ns eriçoni la pell
per una emoció enllà de la por
ve agafada de les mans d'un fet cruel.

No sabem treure el nus de l'entrellat
i l'explicació és captiva silent
de la condició de dur la maldat
impresa en el més profund dels gens.

És per això que en mirar els rostres
d'aquells que pateixen la carència
i descobrim que en som responsables,
la culpa ens omple el pit de l'angoixa.

Però l'espant que fa el seu patiment
es dissipa a l'oblit en un moment.

Encongiment

En aquest cel d'una màgia estranya
per on volten uns ocells ennegrits,
empassant-se tota la carronya
i acusant-los amb els seus aguts crits,

amb gargots fets amb línies de llacor,
deixen els noms escrits dels culpables
i així aprenem a portar al record
la vilesa dels seus malvats actes.

Malgrat això, la imatge agònica
que va oprimint el pit i la ferum,
abat els esperits ja sens força,
i els entafora al fons d'un racó obscur.

A la fi queda al fons del pensament
la perversa sensació d'encongiment.

Fugida

No són les dures mans de l'enemic,
ni les arrapades de les ungles,
més aviat és aquell posat cínic
de prepotències inacabables.

Tampoc les boques dels bel·ligerants,
ni les proclames esteses amb crits,
més aïna és aquell segell descarat
d'indecents envaniments infinits.

Menys encara els peus de l'adversari,
ni les trepitjades de les botes,
més prompte és aquell encuny sectari
de malvades infàmies remotes.

És quan ens fuig del pit l'esperança
aquella aflicció que més amoïna.

Horror

Estremeix que dormiu les nits al ras,
que tingueu de llenç un tros de cartró,
que l'encongiment faci a la pell talls
i que la fosca us ensenyi la mort.

Esfereix que dugueu sols un vestit,
que us mosseguin els esparracs l'hivern,
que la vostra resposta sigui un crit
i que l'oratge us serveixi de tern.

Esglaia que ignorem el vostre dolor,
que us lluiten la mort i la malaltia,
que el silenci us faci sentir el cor
i mentre els hi aneu fent cortesia.

Però segur que és encara pitjor
el rostre que la fam us deixa d'horror.